

стоеше правъ, спокоенъ срѣдъ хиледитѣ куршуми, забравилъ бѣше сякашъ смъртта и чакаше само победата.

Отивамъ отъ единъ взводъ къмъ други. Около себе си слушамъ вихрената струя на куршумитѣ. Защо още не съмъ улученъ? Да, това непременно ще стане. Сега, следъ малко, може би въ сърдцето, или въ челото пъкъ. Чувствувамъ нѣкакъвъ болезненъ хладъ надъ лицето си отъ това очакване на близкия и страшенъ ударъ. По едно време присѣдамъ на колѣно, разкайвамъ се веднага и пакъ се изправямъ. Отдавна бѣхъ вече спокоенъ. Едно странно спокойствие, прилично на вцепененостъ. Откъслечни мисли. Примамащи и угасващи, като искри, мигновени видения отъ родния кѣтъ и понѣкога — бледниятъ образъ и неподвижниятъ погледъ на майката. И надъ всичко това — тежката мъгла на нѣкакъвъ кошмаръ...

На тая позиция ние не стояхме повече отъ десетина минути. Прекратяваме огъня и тръгваме напредъ. Отново виждамъ дългата линия на веригата, стройна, неразколебана, устремена напредъ. Вървѣхме изъ сухи, високи стърнища. Ето нѣколко убити турци, двама още живи, ранени само. Войниците се спущатъ да имъ взематъ пушките. Изведнѣжъ патрулитѣ тичешката се повръщатъ и всички въ единъ гласъ викатъ: